Ontwaken uit opzettelijke verdoving door je te richten op je innerlijke stem

3 april 1974
lezing 220

“Gegroet. Een stroom van liefdevolle zegeningen gaat naar ieder van jullie uit. Welkom, lieve vrienden.

Laten we deze speciale serie lezingen voortzetten. En houdt in gedachten, vrienden, dat ze een reeks vormen waarbij de ene naar de volgende leidt op de spiraal van jullie ontwikkelingsproces, in gelijke tred met jullie groeiend bewustzijn. In deze speciale lezing wil ik het weer over bewustzijn hebben, vooral in verband met het evolutieproces en de betekenis van individueel leven. Jullie zullen merken dat ik op een speciale manier daarop in ga.

Alle kennis is in je. Ik heb dit vaak gezegd, maar slechts heel zelden wordt het ook echt begrepen. Wanneer je in dit leven geboren wordt, komt er een proces van verdoving op gang. Daar is een heel speciale reden voor. Na je babytijd ontwaak je geleidelijk en voor een deel, met een beperkt bewustzijn. Tijdens je fysieke, mentale en emotionele groei in deze levensspanne zoek je tastend je weg en herontdek je weer kennis. In het begin gebeurt dit slechts op heel beperkte schaal, alleen met betrekking tot materie. Je leert lopen, dingen hanteren en spreken; je leert lezen, schrijven, rekenen en een aantal basiswetten aangaande het uiterlijk leven, de stoffelijke wereld waarin je verkeert en waarmee je moet leren omgaan. Wanneer je je eenmaal die basiskennis hebt eigen gemaakt, of deze weer in je is ontwaakt, ga je de diepere kennis terugvinden, mits je groeiproces volgens plan verloopt. Wanneer je een intensief groeiproces doormaakt, verwerf je die kennis op een steeds

dieper en breder vlak. Maar als je die beweging, je levensspoor, stopzet, voorkom je dat je je de kennis die je in potentie bezit, weer eigen maakt.

Natuurlijk vragen jullie je meteen af: 'Waarom raak je in die verdoving? Waarom moet het zo gaan?' De verdoving begint eigenlijk al een hele tijd voordat je geboren wordt. Wanneer je in de spirituele werkelijkheid - waar de totale entiteit behoort die je in wezen bent - besloten hebt in deze dimensie terug te keren, word je opzettelijk onder verdoving gebracht nadat je alle plannen grondig hebt besproken en in je hebt opgenomen. Je verliest je bewustzijn. Wanneer je in de stoffelijke wereld een operatie ondergaat, maak je hetzelfde mee. Het proces van verdoving wordt dan als het ware gekopieerd, herinnerd en opnieuw ontdekt. Het doel van verdoving op aarde is alleen om te verhinderen dat je pijn lijdt gedurende de noodzakelijke operatie. In het incarnatieproces is er een andere reden. Ik zal daar zo dadelijk op ingaan.

Voordat het spirituele zelf het menselijk lichaam in bezit neemt bij het geboorteproces, verkeert de entiteit al in slapende toestand; in een verdoofde, onbewuste toestand. Bij de geboorte ontwaakt zij al een klein beetje, dat wil zeggen in overeenstemming met haar feitelijke toestand. Het beperkte deel van de entiteit dat bezit neemt van het babylijfje, wordt tot op zekere hoogte wakker, in zoverre het het lichamelijk functioneren en lichamelijke gevoelens betreft en ook van zeer beperkte functies van waarneming en bewustzijn. Maar die kunnen niet goed worden vastgesteld, geïnterpreteerd en geïntegreerd. Dat komt pas later. Vergeleken met de toestand van vóór de geboorte is het bewustzijn wel groter, maar nog steeds heel beperkt. En, zoals ik al zei, het proces van steeds verder ontwaken voltrekt zich heel geleidelijk met de groei en ontplooiing in het leven.

De eerste jaren - ik zou zeggen zo ruwweg de eerste tweeëntwintig tot vijfentwintig jaar, maar je kunt het niet generaliseren - zijn er voornamelijk op gericht uiterlijke kennis te verwerven. Na deze periode moet de aandacht verlegd worden (mits het proces zich zinvol en organisch voltrekt) naar het verwerven van innerlijke, spirituele kennis; kennis die de fysieke werkelijkheid overstijgt.

Dit kan allereerst op psychologisch niveau plaatsvinden. Wanneer ik het over innerlijke, spirituele kennis heb sluit ik ook psychologische kennis in, want psychologische kennis heeft te maken met de wetten en processen van het innerlijk zelf. Natuurlijk overlapt het elkaar. Bij

bepaalde individuen die hoog ontwikkeld zijn en beter in staat tot spirituele vervulling, vindt het wakker worden voor de innerlijke werkelijkheid dikwijls (maar niet altijd) in een eerdere fase plaats en valt dan samen met het uiterlijk leren. Er zijn bijvoorbeeld kinderen op jullie pad die al jong enige innerlijke kennis verwerven en begrijpen. Dit kan gebeuren omdat deze kennis zo dichtbij is en zo diep in de ziel is verankerd. In vorige levens is dat zozeer bij de entiteit gaan behoren, dat ze veel sneller en gemakkelijker is op te wekken dan bij anderen die nog niet zo'n ontwikkeling hebben doorgemaakt. Die mensen moeten nog groeien, zoeken en worstelen voor de innerlijke kennis tot in ieder hoekje van hun ziel is doorgedrongen. En daar gaat het natuurlijk om in het leven. Rondtasten, vallen en opstaan, zoeken, vaak in de war zijn en het niet begrijpen en met dat niet-weten op een constructieve manier leren omgaan, al die dingen zijn noodzakelijk. Het subtiele evenwicht vinden tussen geduld en nederigheid - opdat de genade van de kennis zich aan je openbaart - en serieuze toewijding, inspanningen, gerichte aandacht en gezonde agressie .In dit proces ligt de sleutel. Wanneer de ziel haar les leert uit deze inspanningen zal zij in een toekomstig leven (als ik jullie termen mag gebruiken wat de tijd betreft) veel gemakkelijker die kennis terugvinden.

Nu kom ik terug op de vraag waarom er tijdelijke verdoving is. Misschien is het antwoord jullie al een beetje gaan dagen door het voorafgaande, maar ik zal proberen er dieper op in te gaan, al is het niet gemakkelijk deze principes over te brengen, ik zal mijn best doen. Ik vat nog eens kort samen: het kan zijn dat de ziel het beschreven proces al heeft doorgemaakt waardoor spirituele kennis, begrip en waarneming haar van nature eigen zijn, zelfs in de beperkte staat van haar belichaming als mens; het kan zijn dat dit proces nog helemaal niet heeft plaatsgevonden; of het kan zijn dat de ziel er juist middenin zit en er leven na leven mee doorgaat, maar in al die gevallen weet de gemanifesteerde persoonlijkheid aanvankelijk niet wat zij weet. De kennis is uitgewist, als het ware 'vergeten', onafhankelijk van de mate waarin zij innerlijk aanwezig is. Dus waar je ook bent in je ontwikkeling, je begint met een schone lei: in het begin weet je niets of je nu op een hoge of op een lagere trap van ontwikkeling staat. Dus in het begin is de kennis die in je is ogenschijnlijk niet aanwezig. Waarom is dat zo?

Hier moet ik terugkomen op een recente lezing die ik over de evolutie gegeven heb.[1] Ik heb besproken hoe de 'massa' van bewustzijn zich

[1] Zie lezing 218 'Inzicht krijgen in je ontwikkelingsproces' (Noot vertaler)

uitbreidt en de leegte vult. Daarbij maken zich deeltjes bewustzijn los en ‘verliezen zich’. Het werkelijk goddelijke bewustzijn met al zijn schoonheid, wijsheid en heilzame kracht, functioneert op een beperkte en vervormde wijze. Zo’n geïsoleerd deeltje moet zijn weg zoeken om zich weer te verenigen met de voortsnellende, uitbreidende beweging van de goddelijke levensstaat die de leegte onverbiddelijk vult. In dit proces moeten de afgescheiden deeltjes (individuele entiteiten) uit zichzelf de weg terugvinden, door de goddelijke vermogens weer te doen ontwaken die altijd al aanwezig zijn, zelfs in de meest geïsoleerde aspecten.

Sinds ik die lezing gegeven heb, kom ik steeds weer op die analogie terug, om jullie het onderhavige onderwerp te doen begrijpen. In dit speciale geval: dat deel van je ziel dat nog is afgescheiden, moet vergeten wat het wist in een bewuster toestand, zodat het onontwikkelde deel zijn eigen weg kan vinden.

Laat ik proberen dit te verduidelijken. Veronderstel dat je bewust alles zou weten wat je diep van binnen weet. Dan zouden de onontwikkelde aspecten in jou niet op eigen kracht hun - ingeboren - essentie vinden. Deze aspecten zouden als het ware meegesleept worden door de al ontwikkelde aspecten die die kennis reeds bezitten. Derhalve zouden ze altijd onbetrouwbaar blijven. Zij zouden - hoewel niet altijd zichtbaar - de schoonheid, de vitaliteit, de creativiteit en de wijsheid in hun essentie vertroebelen. Zij zouden meegesleept worden in de golf van het glorieuze Godsbewustzijn, maar zij zouden er niet helemaal van doordrongen zijn. Zuivering en ontwikkeling betekenen dat elk kleinste deeltje van alles wat bestaat van zijn eigen essentie doordrongen moet worden.

Laten we nu deze tamelijk metafysische, filosofische en algemene uitleg toepassen op je huidige staat, op je dagelijks leven en je worsteling op het pad. Dan begrijp je misschien niet alleen beter wat ik zei, maar heb je er ook voordeel van en kan het je van groot nut zijn. Op je pad ontdek je voortdurend aspecten van negativiteit, van irrationaliteit en kinderlijkheid, van egoïsme en destructiviteit. Je weet ook dat deze aspecten in een vroeg stadium van je ontwikkeling vanzelf opvlammen, zonder provocatie van buitenaf. Ze zijn zo sterk dat je zelf de aanzet geeft, wat de uiterlijke situatie ook moge zijn. Maar naarmate je je verder ontwikkelt, is dit niet meer het geval. De negatieve aspecten komen niet meer uit zichzelf tevoorschijn. Ze moeten van buitenaf geprovoceerd worden. Je reageert met je eigen negatieve aspecten op de beginnende

negativiteit van mensen om je heen. Maar je leeft in de stoffelijke wereld waarin het leven zelfs onder de beste omstandigheden niet gemakkelijk is. De materie belemmert en frustreert, zodat alleen al het feit dat je in deze dimensie van de werkelijkheid leeft (die je natuurlijk zelf hebt voortgebracht) altijd een uitdaging vormt. Stel je voor dat je onder zulke gunstige, zulke begerenswaardige en gelukkig makende omstandigheden zou leven dat zelfs het slechtste in je geen gelegenheid kon en zou krijgen om tot uiting te komen. Het is gemakkelijk in te zien dat dat dan zou blijven slapen zonder aan het licht te komen en dus niet het noodzakelijke zuiveringsproces zou kunnen ondergaan.

Je bent er vaak van overtuigd (en voor een deel terecht) dat, als anderen niet zus of zo zouden doen, alles goed met je zou gaan; dat je in harmonie zou zijn en dat je gelukkig zou blijven. De vertroebelde aspecten zouden echter in je blijven smeulen, omdat ze zich niet manifesteren en je dus niet van hun bestaan afweet. Zij moeten juist losgewoeld, aan het licht gebracht en geprovoceerd worden. Op dezelfde manier zouden die onontwikkelde aspecten niet opvlammen en de gelegenheid krijgen de kennis die in hun verborgen ligt te verwerven, wanneer je alles wat diep in je leeft, ook bewust zou weten. Zij zouden alleen beïnvloed worden door wat de al wel ontwikkelde aspecten weten.

Jullie hebben ook op je pad ervaren dat wanneer je die vertroebelde gebieden met succes doorwerkt, je absoluut veilig, onafhankelijk wordt van wat anderen doen of laten en hoe zij reageren. In wezen blijf je heel en word je er niet door aangetast. Daarmee bedoel ik niet dat je afstandelijk en gevoelloos bent. Ik bedoel dat die speciale negativiteit in je die je hebt doorgewerkt, niet langer aanwezig is en dus ook niet kan opvlammen wanneer anderen je verkeerd behandelen. Misschien ben je gekwetst en boos, maar op een heel andere manier dan wanneer je eigen onopgeloste fouten en gebreken geprikkeld worden door omstandigheden van buiten. *Dan ben je niet langer afhankelijk van volmaaktheid teneinde je eigen onvolmaaktheid niet te zien.* Als de vertroebelde gebieden in je zijn gezuiverd, opgehelderd of uit de weg geruimd, heeft destructiviteit van iemand anders niet meer een zodanige uitwerking op je, dat je de kluts kwijt raakt of uit je centrum raakt.

Hetzelfde principe geldt voor de relatie tussen de onvolmaaktheden en al gezuiverde delen in je zelf. Als je geboren zou worden en alles wat je diep van binnen weet ook bewust zou weten, dan zouden de ongezuiver-

de gebieden afhankelijk van de gezuiverde zijn en niet op zich heel kunnen worden. Wanneer echter de wijze, wetende, verlichte aspecten van jezelf in slaap zijn, is die slaap nodig, opdat de vertroebelde aspecten zelf hun strijd kunnen voeren met behulp van de kennis die in wezen in je is. Zo komt uit het gebrek aan kennis kennis voort. Uit de duisternis komt licht voort, want zelfs in het donkerste en meest onwetende deel zijn kennis en licht in essentie aanwezig. Die essentie moet van binnenuit komen in plaats van dat aspect buiten zich zelf, dat al wijs en licht is. Want wanneer de kennis en het licht voortgebracht worden vanuit je eigen beperkingen en vanuit de vertroebeling, dan is de zuivering pas grondig, betrouwbaar en echt. Dat maakt je waarlijk onafhankelijk van je omgeving en dus werkelijk vrij. Dan heeft elk deeltje, elk aspect van bewustzijn zijn eigen 'kleine Godje' voortgebracht, als ik het zo mag zeggen. En dat is de betekenis van de verdoving waarmee je dit leven binnengaat. Je strijd om het licht dat in wezen in je is, doet de verdoving langzaam maar zeker afnemen en doet je besef ontwaken wie je werkelijk bent.

Jullie ervaren ook op je pad dat hoe meer je de moed opbrengt jouw waarheid onder ogen te zien en hoe nederiger en hoe eerlijker je jouw innerlijk tegemoet treedt, des te alerter en wakkerder je wordt. Dit is een onverbiddelijk bijeffect en het zal zeker gebeuren.

Plotseling of geleidelijk zie je, begrijp je en neem je anderen waar op een manier waartoe je voorheen nooit in staat was. Je gaat andermans negativiteit waarnemen zonder daardoor zelf beïnvloed te worden en van streek te raken. Je vecht niet meer blind en gebelgd tegen andermans negativiteit, zonder echt helder te zien of slechts vaag door een nevel. Je kunt werkelijk helder zien en intuïtief begrijp je de verbanden zodat de misstappen van een ander jou niet meer de grond in boren. Zo begin je ook andermans schoonheid te zien zonder jaloers te worden, maar juist vol bewondering, verwondering en dankbaarheid. Je gaat verbanden zien in jouw omgang met anderen die het raadsel van het leven en van het leven met anderen oplossen en die jouw zekerheid vergroten, omdat jij de processen in de omgang tussen mensen ziet en kent. En naarmate je verder gaat op die weg, je je eigen onzuiverheden aanpakt en uit de weg ruimt, ontwaakt er plotseling of geleidelijk iets nieuws in je; een nieuw bewustzijn, een nieuwe vorm van aandacht. Er vloeit kennis in je, zo maar uit het niets, lijkt het wel. Zij komt niet uit het denken voort. Deze kennis heeft niets te maken met de uiterlijke kennis die je in de eerste twintig jaar van je leven, of later, verworven

hebt. Zij heeft niets te maken met wat je geleerd hebt. Zij komt uit een andere bron.

Wanneer je ‘kanaal’ opengaat, verlegt je aandacht zich naar een nieuw gebied. Je kunt heel doelbewust naar het innerlijk universum gaan luisteren, vanwaar alle wijsheid in je vloeit. Dit is een heel geleidelijk proces, maar vaak kan het zich ook heel plotseling manifesteren. Het doet zich met onderbrekingen voor. Wanneer het zich aanvankelijk een paar keer gemanifesteerd heeft, lijkt het ook weer te verdwijnen en lijkt alles een droom geweest. Je moet in positieve, ontspannen zin voor deze toestand vechten. Telkens weer moet je het verwerven als je het bent kwijt geraakt.

Na een bepaalde mate van ontwikkeling en zuivering moet je je aandacht heel bewust op deze manier naar binnen richten. Zo treed je in verbinding met het innerlijk universum, kun je ernaar luisteren en de boodschappen ervan ‘horen’. Maar de bewustzijnstoestand van de mensheid als geheel maakt het je hierbij behoorlijk moeilijk. Dat komt door de massale conditionering waaraan de mensheid onderhevig is. Daarom proberen zelfs diegenen het niet eens die er in principe voldoende voor ontwikkeld zijn. Hun probleem ligt nog in hun angst zich de spot en afkeuring van hun omgeving op de hals te halen en zij missen de moed hun innerlijk zelf de kern van hun leven te laten uitmaken. De mensheid als geheel is zo geconditioneerd dat zij haar aandacht slechts op bepaalde innerlijke en uiterlijke verschijnselen richt en andere aspecten van de werkelijkheid uitsluit, totdat alleen dat werkelijk schijnt, waar de aandacht op gericht is. Zo bestaat er een hele wereld om je heen die je eenvoudig niet ziet en ervaart, die alleen in andermans fantasie lijkt te bestaan wanneer erover gepraat wordt. Deze beperkte blik is het gevolg van het feit dat je je aandacht alleen volgens geconditioneerde reflexen richt en dat is weer een gevolg van de bovengenoemde verdoving.

Aan het begin van een dergelijk Pad zou je waarschijnlijk niets horen als je luisterde naar je innerlijke stem. Je zou ervan overtuigd zijn dat er alleen maar leegte is. Misschien zou je soms de stem van het kinderlijke, eisende, negatieve zelf horen. En dan word je er natuurlijk van overtuigd dat dit jouw uiteindelijke werkelijkheid is. Dit beangstigt je en je vermijdt nog meer je negatieve zelf onder ogen te zien totdat je misschien - met behulp van buiten - leert om ruimte te maken voor diepere, tot op dat moment nog niet gehoorde niveaus van innerlijke

werkelijkheid. Pas als je aan deze negatieve stem twijfelt en hem uitdaagt; als je hem aanpakt door middel van zelfconfrontatie; als je hem identificeert zonder je ermee te identificeren; als je leert hem geen macht over jou te laten hebben en er niet naar te handelen - zelfs al erken je het bestaan van dat egoïstische, kwaadwillende stemmetje - alleen als die houding zich consequent in je daden weerspiegelt; als er een voortdurende confrontatie plaatsvindt tussen je lagere zelf en je bewuste, redelijke ego-zelf met zijn goede wil; pas als je dit alles telkens weer doet, ga je je uiteindelijk op een ander bewustzijnsniveau afstemmen en ontdek je plotseling dat het er altijd al was.

Gods stem heeft altijd tegen je gesproken en zal dat altijd blijven doen, altijd op een nieuwe manier, altijd op een manier die past bij wat je het meeste nodig hebt op een bepaald moment in je leven. Zijn stem klinkt altijd, maar jullie zijn eraan voorbijgegaan en hebben een andere kant op gekeken zodat jullie in de illusie bleven dat het stil is. (Met ‘jullie’ bedoel ik natuurlijk de mensheid als geheel, in haar massale conditionering). Welnu, het is onmogelijk die mooie stem terug te vinden als je de confrontatie met je lager zelf uit de weg gaat of overslaat. Want je lager zelf spreekt ook altijd tegen je en je ego moet het onderscheid leren maken. De stem van het lager zelf zegt: “Ik wil het voor mezelf, anderen kunnen me niets schelen.” Dat deel van jou gelooft dat er onderscheid is tussen jou en anderen en dat hun belangen en de jouwe elkaar wederzijds uitsluiten, zodat jij het jouwe moet hebben ten koste van anderen. Dat deel voelt geen verbinding met de werkelijkheid dat jij alles kunt hebben zonder anderen iets te ontnemen. Die stem moet je confronteren en onderzoeken. Onderzoek die gemene, kwaadaardige stemmetjes in jezelf en vraag je af welk belang je erbij hebt anderen als slecht te zien en zelfs geen ruimte voor twijfel te laten.

Tegelijkertijd twijfel je (of dat deel van je) aan de schoonheid en betrouwbaarheid van het universum. Ook de stem van je angst moet onderzocht en aangepakt worden. Dat geldt voor al dit soort stemmen. Alleen wanneer je die zo oprecht en zo grondig mogelijk te lijf gaat, kun je de altijd aanwezige stem van God horen. En dan ontdek je weer opnieuw dat die altijd heeft gesproken, duidelijk en mooi, maar hij kon niet tot je doordringen omdat jij je er opzettelijk van afwendde.

Je aandacht richten is doelbewust, zowel in positieve als in negatieve zin. In positieve zin (op grond van wat ik in deze lezing heb uitgelegd): je moest onder en met deze verdoving geboren worden en vergeten wat

je weet om alle aspecten van jezelf volledig te zuiveren. Als je de goddelijke stem altijd gehoord had, had die zuivering niet kunnen plaatsvinden. Je zou zelfs niet in staat zijn geweest je op je negatieve kant te richten en had deze dus ook niet kunnen aanpakken. Je negativiteit zou gesust zijn en meegesleept door het positieve. In die zin is dus je niet richten op de goddelijke stem de verdoving waartoe je totale zelf welbewust besloten heeft vóór het incarnatieproces.

In negatieve zin is je opzettelijk voorbijgaan aan de goddelijke stem te danken aan de kracht en de macht die je aan het negatieve zelf toekent, het negatieve zelf, dat geen andere regels en wetten wil dan die van zichzelf. Het negatieve zelf wil zichzelf niet kennen, maar de goddelijke stem brengt het negatieve zelf ertoe zichzelf te kennen en dat is de eerste stap naar zuivering. Misschien kunnen velen van mijn vrienden op dit pad nu welbewust stappen gaan ondernemen om duidelijk beide stemmen te horen en te onderscheiden. Wat is het negatieve lager zelf? Het kan zich onder een uitgekiende vermomming voordoen. En wat is de goddelijke stem? Je kunt weloverwogen leren je aandacht beurtelings op elk van beide te richten en er nu tijd aan besteden in je meditaties om het verschil te leren kennen. Jullie hebben gemerkt, vrienden, dat heel lang het hoofdaspect in jullie meditaties het ‘inprenten’ was. In een van de basislezingen over meditatie kwamen twee aspecten aan de orde, namelijk ‘inprenten’ en ‘uitdrukken’, of respectievelijk: instrueren, eisen, conditioneren, herscheppen, en: luisteren, horen, en ontvangen.[1] Nu is de tijd gekomen dat jullie veilig je aandacht welbewust op ‘uitdrukken’ kunnen richten. Jullie kunnen leren luisteren naar het hele prachtige universum, dat een eeuwigdurend, levend fenomeen is. Je woont erin en het woont in jou. Je kunt het ontdekken door je aandacht erop te richten. Je kunt uit je droomtoestand, uit je verdoving, ontwaken, vrienden. Je kunt echt gaan leven en het leven leren kennen dat in je is.

Zijn er ook vragen?”

VRAAG: Ja. Het grootste deel van mijn leven heb ik naar mijn negativiteit geluisterd. Daar heb ik me door laten leiden. Die negativiteit is een overmachtige controle en minachting. Ik ben bang wanneer ik in plaats van naar die lagere stem te luisteren, die zo’n belangrijk element in mijn persoonlijkheid is geweest, ga proberen te luisteren naar de andere kant, laten we

[1] Zie lezing 182 ‘Mediteren’ en lezing 194 ‘Meditatie: de wetten ervan en verschillende benaderingen; een samenvatting’ (Noot vertaler)

zeggen naar het lieve deel van mijzelf, de kinderstem die gesmoord werd, dat ik me dan dááraan te buiten ga en me een onechte positiviteit aanmeet, dat ik me dan niet meer bezighoud met de negatieve kant.

"Dat is altijd het gevaar, dat is altijd de moeilijkheid wanneer je tastend je weg zoekt. Met dat element van wensdenken, dat de positieve stem nu de enige werkelijkheid in jezelf is moet je juist rekening houden. Als je dat doet, bestaat het gevaar niet meer dat je jezelf misleidt. Het is mogelijk dat je de goddelijke stem op vele gebieden hoort, terwijl het negatieve zelf toch nog aanwezig is. Wanneer het ego dat niet wil herkennen, kan de goddelijke stem onmogelijk doordringen tot de gebieden waar van nega-tiviteit sprake is. Maar als het ego het goddelijke deel in je speciaal om wijsheid vraagt om de ongezuiverde aspecten grondiger te herkennen en op de beste wijze aan te pakken, stel je je open voor de goddelijke stem en kun je hem laten klinken waar hij inderdaad het meest nodig is.

Je hebt goede hulpmiddelen op dit pad om het gevaar te vermijden dat je de onaangename kanten van jezelf over het hoofd ziet; zelfs wanneer je de wijsheid en de kracht van je goddelijke werkelijkheid in je wakker maakt, steeds opnieuw leer je dat het ene het andere niet uitsluit: je leert met schijnbare tegenstrijdigheden om te gaan, je dagelijkse terugblik is een belangrijk hulpmiddel; en ook het jezelf herhaaldelijk in je meditaties inprenten dat je je bewust wil zijn van ieder aspect waarvan je innerlijk pad wil dat je je er bewust van wordt in een bepaalde fase.[1] Door gebruik te maken van al die hulpmiddelen kun je je besluit kracht bijzetten om het onaangename te zien en toch Gods heerlijkheid in je op te roepen, ernaar te luisteren en te leren kennen.

Een ander goed middel is op je reactie te letten. Ga maar na hoe je je voelt. Als je echt vrolijk en stralend bent, als je geen angst hebt en gelukkig bent, dan ben je op dat moment echt in contact met je goddelijkheid. Dan zal je innerlijk pad je op dat tijdstip niet uitnodigen je met iets anders bezig te houden. Maar misschien is er de volgende dag een schaduw. Je voelt je ongelukkig, je wordt overvallen door twijfels, je voelt je zwaar en nerveus. Dat is het teken dat je iets over het hoofd ziet. Je leven zelf is een onvermijdelijke en betrouwbare graadmeter of je iets over het hoofd ziet wat je zou moeten aanpakken en of je jezelf misleidt, of juist volgens plan je pad volgt. Onderzoek hoe

[1] Zie lezing 28: 'In gesprek met God; dagelijkse terugblik'

vervuld je bent in je relaties, je partnerschap, je werk, je pleziertjes; onderzoek of je vrolijk en vredig bent van binnen en of er ook in je levensomstandigheden vervulling en overvloed is. Daaraan kun je het aflezen. Voorzover er een onvervuld verlangen is, weet je dat je aan iets voorbijgaat.

Als je dat beseft, kan de goddelijke stem je bovendien nooit op een dwaalspoor brengen en je afleiden van wat belangrijk is. Dit gebeurt alleen, of liever gezegd, het lijkt te gebeuren wanneer je ego die kant op wil. De goddelijke stem vertelt je geen mooie verhaaltjes over wat al gezuiverd is, of over algemeenheden. Hij wijst je veeleer liefdevol en vastberaden precies waar je heen moet, maar je ego moet dat wel willen en erom vragen. Als je het beste in jezelf nederig vraagt: "Wat moet ik in mijzelf zien? Waar ben ik nog blind? Wat kun je me vertellen?" En als je echt de waarheid wil en jezelf ervoor opent, dan zal die stem je op een prachtige manier onderwijzen. Niets kan je geloof in de waarheid van Gods bestaan meer versterken dan dit contact met God. Dan breng je vereniging tot stand. De lessen die je van binnenuit ontvangt, zijn een enorm bemoedigende en verbindende belevenis; daarnaar te luisteren leid je niet af van het ongezuiverde deel, het brengt veeleer beide delen samen. Zo transformeert het negatieve deel zichzelf en gaat het bij het goddelijk zelf horen. Je ziet, wat zich manifesteert is precies afhankelijk van je intentie. Als je de stem der schoonheid wilt gebruiken teneinde je niet met het lelijke in te laten, hoor je alleen mooie dingen. Je hoort wat je egobewustzijn bereid is te ontvangen. De goddelijke stem kan zich niet op een andere manier manifesteren."

VRAAG: Ik heb moeite de boodschappen die ik ontvang te interpreteren en erin te geloven. Ik ontvang boodschappen, maar ik besef dat pas een tijdje later, niet op het moment zelf.

"Dat is het leerproces waar ik het over had. Alleen door ervaring, door selectie en goede inschatting, alleen met vallen en opstaan kun je de wetten in dit opzicht leren kennen. In grote lijnen zijn er wel bepaalde regels. Diegenen die dit proces uitvoerig hebben doorgemaakt, kunnen je helpen, zoals bijvoorbeeld het instrument door wie ik mij manifesteer. Maar ook dat heeft zijn beperkingen, want ieder mens is anders, heeft andere neigingen en kan andere zwakke plekken hebben wat wensdenken betreft. En al het aftasten en leren en jezelf onderzoeken vormt ook een test. De meest waardevolle schat die een mens kan bezitten - het contact met de goddelijke stem - kan je niet kant en klaar

op een zilveren blaadje worden aangereikt. Je moet het verdienen door hierin tastend je weg te vinden. Je moet leren bij jezelf na te gaan in hoeverre wensdenken eventueel de boodschappen kleurt die je ontvangt. Wees aan de andere kant ook op je hoede voor het tegendeel, dat is immers net zo gevaarlijk. In welke mate kleurt de angst voor wensdenken dat wat je ontvangt, en belemmert het de waarheid die je maar al te goed zou kunnen gebruiken? Als de stem iets zegt dat zo prettig is dat je het niet durft te geloven, kan het toch waar zijn. Maar je moet het toetsen en bij jezelf nagaan of de wens in je bestaat vals te spelen, iets te vermijden dat nodig is voor jou, enzovoort. Alleen uit diepe innerlijke ervaring kun je leren en zekerheid putten. Je moet het steeds weer proberen. Je moet luisteren, het al je aandacht geven en het serieus nemen. Maar je mag ook niet lichtgelovig zijn en je moet besef-fen dat je mogelijk getest zult worden om te leren wat je moet leren.

Als je de stem pas naderhand ontdekt, is dat ook goed. Dan kun je er nog steeds lering uit trekken en je kunt je herinneren hoe je hem gehoord hebt. Je kunt in je meditatie om opheldering vragen en zo leer je langzaam hoe het werkt. Als er vaste regels zouden bestaan, zou je geen zekerheid krijgen. Die zekerheid kun je alleen krijgen door af te tasten, te leren en fouten te maken. Uiteindelijk zal het innerlijk weten komen. Dat voel je in de kern van je wezen; daar voelt het goed en daar weet je: dit is ‘het!’ en zo leer je erop te vertrouwen.

Welnu, lieve vrienden, ik zegen jullie allen. Goddelijke wijsheid en liefde zijn hier in overvloed. Jullie die op dit pad werken, creëren zoveel zegeningen voor jezelf, zoveel licht. Je ontwaakt steeds verder uit je slaap, zodat je nooit weer in slaap hoeft te vallen. En rust zal het besef van een vreugdevol, vredig, opwindend, gelukkig universum waarin je leeft en dat in jou leeft, niet belemmeren.

Jullie zijn gezegend.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1969.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel:’A Reawakening from Deliberate Anesthesia through Focusing on the Inner Voices’.
Vertaling door Lidewij Frijlink in 1986; herzien in 1999 door Marije Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009